9

VENERABILIBVS FRATRIBVS

PATRIARCHIS, ARCHIEPISCOPIS, ET EPISCOPIS

ECCLESIÆ CATHOLICÆ.

VRBANVS PAPA VIII.

ENERABILES fratres Salutem & Apostolicam benedictionem. Tonitrua vltionis omnipotentis exterrent Europam, et furente discordiarum turbine concutiuntur fundamenta Orbis terrarum. Consurgunt Principes indignantes de solijs suis, & nationes ardentes odio sitiunt sanguinem, et ad arma properant. Armata hæresis existimans abscondi non posse acceptarum cladium ignominiam nisi in templorum incendijs, non patitur in Germania conquiescere Religionem quamuis clarissimis victorijs triumphantem: quinimmo ostentans faces exitiales, et remota arcessens auxilia, tempestates sæuientis Oceani Romano Imperio minitatur. Belgium diuturnis bellis vexatum; vt intestina dissidia coërceat, non potest propria viscera non laniare, eorumq; populorum internecionem, quos vellet paterno patrocinio tueri, cogitur appellare victoriam. Hæc regio pacis, et religionis arx Italia, quæ exterarum prouinciarum calamitates misericors spectatrix lamentabatur, fit hac tempestáte campus seditionum, et ea bellorum

incendia

incendia in Valtellina, finitimisq; regionibus timet excitari, quæ non nisi gentium sanguis, et principatuum casus extinguat. Periculum autem est, ne hac arrepta occasione pestiferum hæresum virus latius se diffundat, et animorum sanitatem corrumpat contagione impietatis. Quocumque enim animo bellum inter Christianos Principes geratur, non potest tanta moderatione administrari, quin plerumque triumphos sceleri ferat, et naufragia Religioni. Iam vero audaces illæ hæreticorum minitantium voces audiri sine lacrimis non possunt, qui impiam causam defendere se posse gloriantur framea Dei nostri, idest, potentia Principum Catholicorum. Neque solum hæc existimanda sunt damna, quia regionibus vastitatem, et animis perniciem parant, sed quia beatissimos triumphos creduntur adimere hoc tempore Christianitati.

Hæc tàm vasta, et tam minax humanarum miseriarum scena, quodnam lacrimantibus oculis Pontificiæ charitatis spectaculum præbeat, facilè conijcere potestis Venerabiles fratres. Tamen neque animum despondemus, qui scimus, Dominum aliquando in tempestate, et turbine delitescere; neque inanibus quærimonijs tempus ducimus, qui lamenta viribus destituta putamus haberi potius solatia pereuntium, quàm periclitantium auxilia. Accenditur velut ignis zelus noster, et si noster sanguis fortiter fusus opportuna est medicina ægrotanti Reipublicæ, gaudentes in proprio damno salute filiorum, vitam ipsam pro Dei gloria deuouemus. Omni-

nipo-

nipotentem cordium ſcrutatorem teſtamur, Nos Cæſarum triumphis anteferre eas Pontificum ærumnas, qui digni habiti ſunt pro nomine IESV contumeliam pati, et diuinum Paſtorem imitantes animam ſuam poſuerunt pro ouibus ſuis. Cum autem non videatur eiuſmodi holocauſtis hoc tempore delectari Pontifex ſempiternus, ea conſilia dies, noctesq; meditamur, quæ habeantur arma lucis ad profligandum patrem diſcordiarum. Armamus quidem Eccleſiaſticas legiones, ne opus Dei facere negligenter arguamur: at enim eodem tempore nullum prætermittimus officium, quò poſſit conciliari concordia Regum, et leniri furor armorum. Tandem poſtquàm accuratiſsimis precibus flagitauimus pacem numinis diſſipantis gentes, quæ bella volunt, decreuimus id remedium adhibere, quod in conſimili rerum diſcrimine non ſemel peperit incolumitatem Orbi Chriſtiano. Ergo nuper approbante Apoſtolico Senatu declarauimus Eccleſiæ vniuerſæ Paſtoralem ſollicitudinem Cardinalitia legatione. Selegimus verò Franciſcum Cardinalem Barberinum fratris noſtri filium. Creditur Pontificia conſanguinitas non leuem actori publicæ cauſæ adiungere authoritatem: porrò autem allegantes eum, quem natura Nobis voluit eſſe chariſsimum, videmur luculentius paternum affectum teſtari generi humano. Numquam certè Nos ei grauiſsimum hoc terrarum tumultuantium negotium mandaremus, niſi exploratum Nobis foret, eam illi mentem ineſſe, vt gloriam

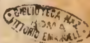
riam

riam Dei, et populorum ſalutem exiſtimet verum Eccleſiaſticorum Principum theſaurum, ac triumphum. Nunc autem ille ad potentiſsimos Reges proficiſcitur curaturus, vt exoptata Chriſtianæ Reipublicæ concordia lætificet mœrentem Eccleſiam, et propugnacula communiat publicæ incolumitatis.

Timidæ ſunt cogitationes hominum, et conſilia mortalitatis non rarò ludibria exiſtunt, niſi pater luminum cordibus noſtris infundat ſpiritum ſapientiæ, et fortitudinis. Quare Venerabiles fratres in partem ſollicitudinum noſtrarum vocati, congregate hoc tempore populos, et quaſi tubæ exaltate vocem veſtram. Currat Chriſtiana plebs ad arma iuſtitiæ, muniatur ſacco, et cilicio, quibus lorica ſalutis conficitur, et diſtringens gladium ancipitem orationibus conflatum, profliget legiones Inferni, vt pœnitentium Niniuitarum gemitus imitata leniat iram Dei furore ſuo terras arguentis. Tùm autem eum orate, vt det verba ſua in ore Apoſtolici Legati, ne pax, quæ Chriſti in cœlum redeuntis teſtamentum fuit, et hæreditas, a filijs diſcordiarum temerè diſsipetur. Turris fortiſsima nomen Domini, ad hanc confugiant iuſti, et fides, quæ montes transferre, et maria poteſt perambulare, ſentiet montes Syon eſſe in circuitu myſticæ Hieruſalem, et Dominum potentem in prœlio excubare in circuitu populi ſui. Omnipotens Princeps pacis, qui arcum conteris, et confringis arma impiorum, in manu tua ſunt corda dominantium, et ſub te curuantur qui portant

tant

tant Orbem: Emitte è thesauris misericordiæ sempiternæ spiritum charitatis, qui Christianorum Principum voluntates conciliet: effice vt fœderatis potentium viribus, atque animis, in hac altissimà terrarum specula canere quàmcitissimè possimus classicum cœli, atque vti tanto armorum apparatu ad Regnum Dei propagandum plaudente concilio iustorum, et triumphante fide orthodoxa. Iustissimi huius voti spem, & fiduciam præbere potest Omnipotens fidelium precibus exoratus Venerabiles fratres, à quibus pium hoc solatiũ expectamus, vobisq; Apostolicam benedictionem peramanter impartimur. Datum Romæ apud Sanctum Petrum sub Annulo Piscatoris die xxv. Martij M. DC. XXV. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Ioannes Ciampolus.

ROMAE, Ex Typographia Cameræ Apostolicæ.
M. DC. XXV.